

Herinneringen aan IALP

T.Damsté-Terpstra, P.H.Damsté

Pas drie jaar afgestudeerd als logopedist kreeg ik (T.D.) de kans in mijn eigen stad de eerste na-oorlogse internationale Conferentie over Logopedie en Foniatrie bij te wonen. Het had plaats in het Wilhelmina Gasthuis te Amsterdam, waar ik toen op de afdeling van de Waterman werkte. F. Hoogwind, KNO-arts in Den Haag, was voorzitter van de Nederlandse Vereniging voor Logopedie en Foniatrie, die het congres had georganiseerd, en E. Froschels uit Wenen zat het Congres voor. Van de 250 deelnemers waren er 100 uit Nederland. Alle voordrachten werden in plenaire zitting gehouden, en dauden in de regel een kwartier. Een uitzondering werd gemaakt voor D.Wess uit New York die een film, vervaardigd door de Bell Laboratories 'Vibrations' of the vocal cords, vertoonde. Deze met hoge snelheid opgenomen film liet in detail de afloop van stembandtrillingen zien en was een van sensaties van de week.

Iedere dag begon met de bespreking van een hoofdrapport; na een inleiding van een half uur was er uitvoerige discussie. Hier volgt een greep uit de onderwerpen. A.J. Moolenaar-Bijl behandelde de oesophagussten. Froschels en Gutmann spraken over stotteren, waarbij Froschels de nadruk legde op mogelijkheden voor psychotherapie. R. Segre uit Argentinië besprak de beroepsdysphonie bij onderwijzers en H.C. Huizing uit Groningen deed verslag van de natuurlijke ontwikkeling van spraak bij kinderen onder drie jaar met een beperkt gehoor. Hij was een

voorzachter van geborsttraining voor slechthoorders. F. Gierwel uit Amsterdam besprak het verband tussen afasie en de moderne linguïstiek. Hij vormde daarmee een uitzondering op de overwegend praktisch en klinisch georiënteerde bijdragen van de anderen, en liet zich ook gesteeld uit over de noodzaak van meer theoretische basis in de logopedie-opleiding.

De aanvangsreceptie had in het Stedelijk Museum plaats, het slondner in het Vondelpark paviljoen. Excursies werden gemaakt naar de Prof. Burger-school en het Fonetisch Laboratorium (o.l.v. L. Kaiser). Natuurlijk stond ook een boosocht door de Amsterdamse grachten en horens op het programma.

Het volgende IALP-congres had plaats in Zürich, in 1953. Het accent lag al meer op de theoretische aspecten van de stemvorming, door het optreden van S. Smith en J.W. van den Berg. Zij vormden als aanstormende jongeren een levendig contrast met een Duitse letterkundige, deskundig in stem en stotteren. H. Fernau-Horn, die gekleed ging in een lang zwart gewaad compleet met een zwart fluwelen halfhandsje. A.J. Moolenaar-Bijl heeft hier de kachtingeetie voor het aarden van stekelarspraak besproken.

Het Congres van 1956 te Barcelona was voor mij (H.D.) het eerste dat ik heb bijgewoond. Dat gold ook voor A. Somrinen uit Finland. De collegiale uitwisseling, nadat wij elkaar daar ontmoet hebben is ons hele verdere leven voortgezet, tijdens de congressen en dikwijls tussendoor, betogen de waarde illustreert van congresbezoek aan het begin van iemands carrière. Ik denk dat velen dat zullen beamen die door het bezoeken van congressen verrijken correspondentie-vriendschappen hebben opgedaan.

De Conferentie in Londen, 1959, was de eerste die wij (de auteurs) samen hebben bezocht. We waren vroeg in dat jaar getrouwd en hadden getweede een studeren langs Europese centra voor stem- spraak- en taalstoornissen ondernomen, die voorlopig eindigde in Londen. Het was voor het eerst dat het congres was georganiseerd door een logopedische beroepsvereniging en werd voorgedragen door een logopediste, J. van Thal. De tendens naar een meer evenredige inhoud van de logopedisten en spraaktherapeuten in de gang van zaken bij IALP zette zich voort. S. Smith, destijds algemeen secretaris, nam daarin het initiatief. De ASHA werd aangemoedigd zich met IALP te affilieren. De vrees dat een vereniging met 12000 leden de betrekkelijk kleine IALP zijn wel zou kunnen opleggen werd getemperd door de verzeke-

De heer en mevrouw Damsté tijdens het 24e IALP-congres.
(Foto A. Anstey)

Congresdeelnemers in Amsterdam, 1950.

ring van het bestuur van ASHA dat men zich inzake het beleid van IALP tenghoedend zou opstellen. Daaraan heeft men zich niet altijd gehouden. Onder zware druk van een raad van ASHA leden van zwarte afkomst heeft de ASHA delegatie niet aan abstractie grenzende maatregelen geprobeerd door te drukken dat de Zuid-Afrikaanse Vereniging voor Logopedie en Foniatrie de declaratie en het lidmaatschap werd ontnomen. Het voorstel heeft jarenlang bijna alle verpaktijd in beslag genomen, maar is niet aangenomen.

In de vroegere congressen was het gebruikelijk dat de samenvattingen van de voordrachten in drie talen werden gepubliceerd en dat er tijdens een groot deel van het congres voor simultane vertaling werd gezorgd. Door de hoge kosten die daaraan zijn verbonden, wordt dat nu achterwege gelaten. Aan de ene kant is het een financieel voordeel, aan de andere kant slaat men veel mensen die niet tweetalig zijn uit van deelname aan een internationale discussie. Ik denk dat we weer terug moesten naar het verplicht indelveren van samenvattingen in twee of drie talen.

Wat zijn er nog meer voor verschillen tussen de congressen van vroeger en nu? Destijds rustte de gehele organisatie op de schouders van enkele personen, die dit naast hun gewone werk op zich namen. De laatste 15 jaar is dat niet meer mogelijk en wordt een deel van de organisatie overgelaten aan een professioneel congresbureau. Daarnaast is er nog meer dan genoeg te doen voor degenen die bij de organisatie zijn betrokken. In dit verband is het wel interessant om hardop te vragen hoe het komt dat er tussen 1950 en 1968 nooit een IALP-congres in Nederland is gehouden. We hebben inmiddels drie mooie steden met el-

een congrescapaciteit tot 2000 deelnemers. Men komt wel graag hier naar toe. Waarom is er toch niet eerder een uitnodiging van ons uitgegaan? Wij hebben daarover een theorie die wat doet denken aan de Trinitad Brain theorie van J.L. Luster (voerde hoofdreferaat 1998). Aanvankelijk verenigde de NVLP op evenwichtige wijze de logopedisten, KNO-artsenfoniaters, en psycholinguïsten onder één dak. Men zat gezamenlijk in besturen en bezocht afdelingsvergaderingen. In de jaren zeventig kwam er een verschuiving. Niet-logopedisten werden uit bestuurlijke activiteiten verdreven en op het zijspoor van buitengewoon lidmaatschap gerangschikt. De KNO-artsenfoniaters onderhandelden met de Commissie voor Registratie van Medisch Specialisten over erkenning van stem- en spraakgenesekunde, en verwachtten dat dit streven door de NVLP zou worden ondersteund. Die ondersteuning bleef evenwel uit. De Vereniging voor Foniatrie (later Vereniging voor Stem- Spraak- Taalpathologie) en de NVLP hebben wat tijd nodig gehad om hun eigen vorm te vinden. De belangen van Stem- en spraakgenesekunde worden nu door een Werkgroep Foniatrie van de KNO-heelkundige Vereniging behartigd (voorzitter is dr. H.A. van Wijngaarden). In de tijd van voortschrijdende reorganisaties was de blik naar binnen gericht en bestond weinig belangstelling voor buitenlandse contacten. Die tijd is lang voorbij, en het welblagen van het onlangs gehouden congres heeft aangetoond waartoe een werkzaam evenwicht tussen de rechter hemisfeer van de practici en de linker hemisfeer van de academici in staat is.